

Iedereen een fijne Dag van de Aarde gewenst!

(video nav Dag van de Aarde, 23 juli 2017)

De feestdag van de volkstuinders en van de hele aarde. Een speciale feestdag, een bijzondere dag vandaag, en een bijzondere plek waar ik nu ben. Dit is de plek waar ik mijn handelsexpeditie met een karavaan van schepen over de rivier de Ob begon, de expeditie die leidde tot mijn ontmoeting met Anastasia. Vandaag wil ik het hebben over een episode die samenhangt met deze plek en met de boeken. Ik wil het hebben over een klein kersenboompje. Ik ga enkele passages voorlezen uit het hoofdstuk "De kersenboom" in een van de boeken. Misschien weet je het nog, ik kocht een klein kersenboompje en plantte dit zelf op deze plek. Nu ga ik voorlezen wat Anastasia hierover zei:

'Je weet dus, Vladimir, dat planten reageren op menselijke gevoelens. En, zoals het is bedacht door de Grote Schepper, ze stellen alles in het werk om de mensen van het nodige te voorzien: ze geven vruchten, of ze proberen met mooie bloemen positieve gevoelens op te roepen bij mensen, of zorgen ervoor dat de lucht die we inademen zuiver is.

Maar ze hebben nog een andere functie, die zeker zo belangrijk is. Als een specifieke mens regelmatig in contact treedt met bepaalde planten, vormen deze voor hem of haar een ruimte van ware Liefde. De liefde zonder welke het leven op Aarde onmogelijk zou zijn.

Veel volkstuinders gaan graag naar hun tuin, omdat daar voor hen deze ruimte is gecreëerd. En het Siberische kersje dat jij eerst geplant en toen zelf verzorgd hebt, probeerde datzelfde te doen wat alle planten op grond van hun bestemming doen.

Planten kunnen namelijk een waardevolle ruimte van Liefde voor de mens creëren, als het er veel zijn. Als het verschillende soorten zijn, en de mens met hen communiceert en hen liefdevol benadert. Allemaal samen kunnen ze voor de mens deze ruimte van Liefde creëren, weldadig voor de ziel en

helend voor het lichaam. Begrijp je, Vladimir, allemaal samen, wanneer het er veel zijn. Maar jij gaf je zorg maar aan één plant. En dus begon deze ene kleine Siberische kersenboom in haar eentje te proberen wat normaal gesproken alleen door verschillende planten samen kan worden gedaan.

Het streven van deze boom werd ontketend door de bijzondere band die jij ermee had. Dit was iets wat jij alleen gevoelsmatig beseftte – dat in jouw omgeving dit kleine boompje de enige was die helemaal niets van jou verlangde, niet loog en niet hypocriet was, het wilde alleen maar geven. Daarom ben jij, moe van een drukke dag, vaak naar deze kers toegegaan, hebt daar gestaan en ernaar gekeken, en ze deed nog extra haar best.

Nog voordat 's ochtends de eerste zonnestraal verscheen, probeerden de blaadjes de weerkaatsing ervan in de lichter wordende lucht op te vangen.

En als de zon onderging, probeerde ze ook het licht van heldere sterren te gebruiken. En ze hield vol.

De wortels slaagden erin om langs de verbrandende mest datgene uit de Aarde halen wat de boom nodig had. Het sap van de Aarde stroomde sneller door haar aderen, sneller dan normaal het geval is. Op een dag toen je 's morgens vroeg langskwam, zag je kersenbloesem aan de dunne takjes. De andere zaailingen hadden geen bloemen, maar deze, dankzij jouw liefdevolle zorg, bloeide al. Jij was buiten jezelf van blijdschap. Je stemming schoot omhoog, en toen... Herinner je wat je deed, Vladimir, toen je de bloemen zag.'

'Ik was inderdaad echt heel blij. Om een of andere reden raakte ik in een veel beter humeur, en ik voelde me licht in mijn hoofd. En ik streekte met mijn handen over de takken.'

'Ja, je streekte liefdevol over de takken. En je zei: "Zie nu toch, schoonheid van me, je bloeit!"

Jij ziet de bomen, Vladimir, en de vruchten die ze geven. Maar de bomen creëren ook nog een ruimte van Liefde. De kleine kersenboom wilde uit alle macht dat jij ook zo'n ruimte zou krijgen. Maar waar moest ze de kracht van

daan halen om aan de mens alles terug te geven wat ze van hem gekregen had? Ze deed haar best en had alles al gegeven dat in haar vermogen lag, en nu kreeg ze dit bijzondere geschenk van jou – deze blijk van tederheid voor haar takken, haar bloesems ... dus wilde ze nog meer voor je doen! Helemaal in haar eentje!

Jij ging op je lange expeditie. Toen je terugkwam, ben je gelijk naar je datsja gegaan om de kersenboom op te zoeken. Op weg daarnaartoe at je de kersen die je eerder op de markt had gekocht. Toen je bij je boom kwam, zag je dat er ook drie rode vruchten aan hingen. Je was moe en bleef staan bij je boom, terwijl je de gekochte kersen opat en de pitten uitspuugde. Toen rukte je één van de kersen van je eigen boom en proefde deze. Deze kers was wat zuurder dan die van de markt, en de andere twee heb je niet aangeraakt.'

'Ik had me al volgegeten aan die andere kersen. En deze was inderdaad veel zuurder.'

'O, als je eens geweten had, Vladimir, hoeveel kracht deze kersjes in zich droegen, die zo weldadig voor jou had kunnen zijn. Hoeveel energie en hoeveel liefde. Uit de diepten van de Aarde en de verste uithoeken van het heelal had ze alles verzameld dat jou goed zou doen en het in die drie kersen gestopt. Ze had zelfs één van haar takken laten verdrogen, zodat die drie kersen konden rijpen. Je hebt er maar eentje geprobeerd, de andere twee heb je niet eens aangeraakt.'

'Maar dat wist ik toch niet. In ieder geval was ik blij dat ze vrucht kon dragen.'

'Ja, daar was je blij om. En daarna... Weet je nog wat je toen deed?'

'Ik? Nou, ik heb weer over de takken van het boompje gestreken.'

'En je streek er niet alleen over. Je hebt ook nog een buiging gemaakt en een blaadje aan de tak die op je hand lag, gekust.'

'Ja, dat klopt. Want ik was in zo'n goede stemming.'

'En er gebeurde iets onvoorstelbaars met de kersenboom. Wat kon ze nog meer voor je doen, nu je de vruchten die ze met zoveel liefde had gemaakt, niet aannam. Wat?'

Ze sidderde vanwege de kus die ze had gekregen van een mens, en hoewel gedachten en gevoelens gewoonlijk alleen de mens toebehoren, schoot nu de wens van deze Siberische kersenboom – om de mens terug te geven wat zij van hem gekregen had – de lichte ruimten van het Universum in. Ze wenste de kus van liefde van de mens te beantwoorden, om hem te verwarmen met lichte gevoelens van liefde. En tegen alle natuurwetten in snelde deze gedachte door het Universum, maar vond geen belichaming.

Beseffen dat belichaming onmogelijk is, betekent in wezen de dood.

De lichte krachten gaven de kersenboom haar heldere gedachte steeds weer terug, zodat ze deze in zichzelf kon vernietigen, en niet zelf hoefde dood te gaan. Maar de kersenboom nam de gedachte niet terug!

Het vurige streven van de kleine Siberische kersenboom bleef onveranderd, buitengewoon zuiver en levendig.

De lichte krachten wisten niet wat ze ermee aan moesten. De Grote Schepper verandert de gevestigde wetten van harmonie nu eenmaal niet. Maar de kersenboom ging niet dood. Ze slaagde erin te overleven omdat haar gedachte, haar streven en haar gevoelens die daarmee samenhangen, buitengewoon zuiver waren, en volgens de wetten die de schepping als geheel in stand houden, kan zuivere liefde niet worden vernietigd. Nu zweefde die gedachte rond boven jou, en droomde van een manier tot verwerkelijking. De kersenboom was vast van plan helemaal in haar eentje een ruimte van Liefde voor jou te maken.

Ik kwam naar jouw schip, om te proberen aan de verwerkelijking van dit streven mee te werken. Zonder te weten op wie het betrekking had.'

'Dus jouw contact met mij ontstond uit jouw wens om de kersenboom te helpen?'

‘Mijn contact met jou, Vladimir, is alleen mijn contact. Het is moeilijk te zeggen, wie wie helpt, de kers mij of ik de kers? Alles in het Universum is nauw met elkaar verbonden. Om te zien wat er werkelijk gaande is in het Universum, hoef je alleen maar in jezelf te kijken. Maar mag ik dan nu de wens van het kersenboompje verwerkelijken? Mag ik je een kus geven namens de boom?’

‘Natuurlijk mag dat. Ik begin nu te snappen dat dat de bedoeling is. En als ik terugkom zal ik alle kersen opeten.’ [Uit: deel 2 De rinkelende dennen van Rusland]

Ik moest weer aan alles denken – het schip, de kersenboom die slechts enkele bessen gaf, ik herinnerde me zelfs de smaak. En nu wil ik jullie de kinderen van deze kersen laten zien, ze zijn sterker geworden. Er kwamen zaailingen van de kersenboom, en die geven nu kersen, een overvloed aan kersen. Hele clusters hangen er aan de boom, ik snap niet hoe de takken zoveel kunnen dragen. Laat me ... [geeft de kersenboom een kus].

Ik wens jullie allen nogmaals een fijne Dag van de Aarde, en wens je toe dat je omgeven bent door bomen die jou met liefde omringen omdat jij ze jouw liefde gaf.

Vladimir Megre
www.vmegre.com

(Vertaling: Schildpad Boeken; tekst integraal overgenomen uit deel 2)